

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прилуцького Валентина Назаровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII, частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
28 лютого 2019 року
№ 51-2(II)/2019

Справа № 3-25/2019(552/19)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прилуцького Валентина Назаровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради

України, 2015 р., № 6, ст. 40), статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 4, ст. 43), частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793) зі змінами, частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12).

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Прилуцький Валентин Назарович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають статтям 3, 22, 24, 46, 58, пунктам 1, 6 частини першої статті 92 Конституції України (є неконституційними), положення підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (далі – Закон № 76), статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII (далі – Закон № 889), частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами (далі – Закон № 1789), частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Закон № 1697).

Із матеріалів конституційної скарги вбачається, що Смілянське об'єднане управління Пенсійного фонду України Черкаської

області (далі – Управління) відмовило Прилуцькому В.Н. у задоволенні заяви про перерахунок призначеної пенсії у зв'язку з підвищенням розміру заробітної плати працюючим державним службовцем. Не погодившись із такою відмовою, Прилуцький В.Н. звернувся до суду.

Смілянський міськрайонний суд Черкаської області постановою від 26 липня 2017 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 7 листопада 2017 року, частково задовольнив позовні вимоги Прилуцького В.Н. та зобов'язав Управління здійснити перерахунок пенсії з 1 січня 2016 року. Верховний Суд постановою від 29 жовтня 2018 року скасував судові рішення судів попередніх інстанцій та відмовив у задоволенні позовних вимог.

Автор клопотання стверджує, що у зв'язку з прийняттям Верховним Судом постанови від 29 жовтня 2018 року були порушені його права, гарантовані статтями 21, 22, 24, 46, 55, 57, 58 Конституції України.

Законом № 76 статтю 37¹ Закону України „Про державну службу“ від 16 грудня 1993 року № 3723–ХІІ зі змінами (далі – Закон № 3723) викладено у новій редакції, згідно з якою умови та порядок перерахунку призначених пенсій державним службовцям визначаються Кабінетом Міністрів України. На думку Прилуцького В.Н., делегувавши вказані повноваження Кабінету Міністрів України, законодавець порушив вимоги статті 46, пунктів 1, 6 частини першої статті 92 Конституції України.

Крім того, у конституційній скарзі вказано, що згідно зі статтею 90 Закону № 889 пенсійне забезпечення державних службовців здійснюється відповідно до Закону України „Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування“. Автор клопотання, вважаючи положення зазначеної статті Закону № 889 „дискримінаційними відносно інших службовців, які вийшли на пенсію до прийняття цього закону“, а також стосовно себе, стверджує, що вони суперечать частині першій статті 24 Конституції України.

Обґрунтовуючи свої твердження, Прилуцький В.Н. посилається на положення Конституції України, законів України, юридичні позиції

Конституційного Суду України, практику Верховного Суду та судові рішення у своїй справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до абзацу першого частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону.

За статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша); у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт б частини другої).

Суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“).

З наведеного випливає, що предметом конституційної скарги може бути конституційність лише того закону (його окремих положень), який був застосований в остаточному судовому рішенні у справі автора клопотання. Застосування оспорюваного закону в остаточному судовому рішенні у справі особи є умовою виникнення у цієї особи правосуб'єктності щодо звернення з

конституційною скаргою до Конституційного Суду України та прийнятності конституційної скарги.

Прилуцький В.Н. просить перевірити на відповідність Конституції України положення частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 та частини восьмої статті 86 Закону № 1697. Проте зі змісту постанови Верховного Суду від 29 жовтня 2018 року, яка є остаточним судовим рішенням у справі автора клопотання, вбачається, що оспорювані положення названих статей Закону № 1789 та Закону № 1697 Верховний Суд у ній не застосовував, а лише вказав, що „суди попередніх інстанцій помилково послалися в своїх рішеннях на частину сімнадцяту статті 50¹ Закону № 1789“.

Отже, в аспекті перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) положень частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону № 1789 та частини восьмої статті 86 Закону № 1697 Прилуцький В.Н. не є суб'єктом права на конституційну скаргу в розумінні частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а конституційна скарга не відповідає частині першій, пункту 6 частини другої статті 55 цього закону.

Згідно зі статтею 8 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) чинних актів (їх окремих положень) (частина перша); з метою захисту та відновлення прав особи Конституційний Суд України розглядає питання щодо відповідності Конституції України (конституційності) акта (його окремих положень), який втратив чинність, але продовжує застосовуватись до правовідносин, що виникли під час його чинності (частина друга).

Оспорюване в конституційній скарзі положення підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону № 76 вичерпало свою дію, тому не може бути предметом оскарження, а Закон № 3723, до якого внесено зміну зазначеним положенням Закону № 76, втратив чинність (крім окремих положень) у зв'язку з прийняттям Закону № 889.

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

Автор клопотання стверджує, що положення статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону № 889, відповідно до яких Закон № 3723, крім статті 37, що застосовується до осіб, зазначених у пунктах 10 і 12 цього розділу Закону № 889, втратив чинність, є дискримінаційними стосовно державних службовців, які вийшли на пенсію до прийняття Закону № 889, і не відповідають частині першій статті 24 Конституції України. Проте Прилуцький В.Н. не навів аргументів, які дозволяли б розуміти, у чому саме, на його думку, полягає порушення принципу рівності стосовно нього, та не довів логічного зв'язку між оспорюваними положеннями Закону № 889 і положеннями частини першої статті 24 Конституції України, а отже, не обґрунтував тверджень щодо неконституційності Закону № 889 у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Таким чином, конституційна скарга не відповідає вимогам статей 55, 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 1, 4, 5 статті 62 цього закону – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб'єктом; неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Прилуцького Валентина Назаровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень підпункту 3 пункту 11 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, статті 90, підпункту 1 пункту 2 розділу XI „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про державну службу“ від 10 грудня 2015 року № 889–VIII, частин восьмої, сімнадцятої статті 50¹ Закону України „Про прокуратуру“ від 5 листопада 1991 року № 1789–XII зі змінами, частини восьмої статті 86 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII на підставі пунктів 1, 4, 5 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – звернення до Конституційного Суду України неналежним суб’єктом; неприйнятність конституційної скарги; втрата чинності актом (його окремими положеннями), щодо якого порушено питання відповідності Конституції України.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**